

JIP LOST HET OP

(OF MISSCHIEN
OOK NIET)

Judith van Helden
Illustraties Nienke van Helden

Jip lost het op (of misschien ook niet)
Judith van Helden

ISBN 978-90-8543-505-1
NUR 283

Illustraties Nienke van Helden
Boekverzorging BEEEP GRAFISCH ONTWERP bno
© 2022 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

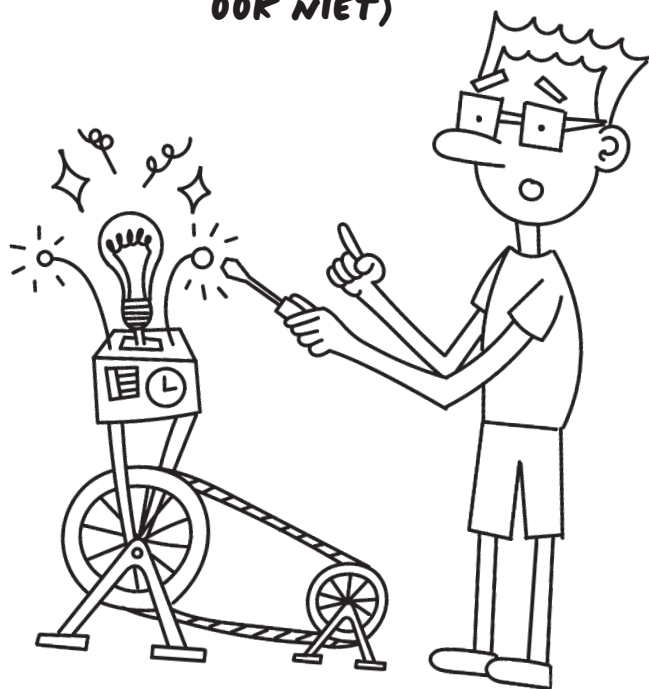
Uitgeverij Columbus is onderdeel van Royal Jongbloed Publishing.

www.royaljongbloed.com

JIP

LOST HET OP

(OF MISSCHIEN
OOK NIET)

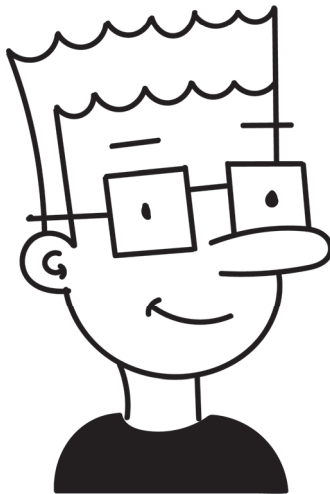
Judith van Helden
Illustraties Nienke van Helden

INHOUD

De net niet helemaal automatische deuropener	7
De anti-opstaander	13
De allespasser	19
De bodyverwarming	25
De nooit meer kwijte oplader	35
De hupsakee-weg-ermee	43
De automatische broodsmeermachine	51
De dubbelknipper	57
De zichzelf net niet helemaal inruimende vaatwasser	65
De oma-ontsnapper	73
De leeshulp	79
De niet langer onhandige tafel (of toch wel?)	85
De snoep-en-koekkopieerder	91

Even voorstellen: dit is Johannes
Ignatius Peterius. De meeste
mensen noemen hem Jip.

Heb je een eenvoudig probleem
en zoek je een moeilijke
oplossing? Dan ben je bij
Jip aan het goede adres.

De net niet helemaal automatische deuropener

Het begon allemaal toen Jip met een stapeltje boeken onderweg was naar zijn kamer.

'Jip, als je toch naar boven gaat, kun je ook wel even deze fles wasmiddel meenemen,' zei zijn moeder.

‘Maar ik heb mijn boe...’ protesteerde Jip.
Het was al te laat. Zijn moeder drukte hem een fles wasmiddel in zijn hand en draaide zich om.

Jip sjokte de kamer door, in de richting van de trap, en kreeg plotseling te maken met een probleem.

Een groot probleem,
zo groot als een deur!

Sterker nog: **het was een deur!**

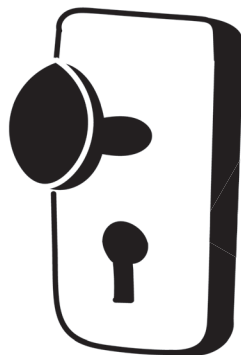
Jip bevond zich aan de ene kant van de deur. De trap naar boven (waar Jips kamer was) bevond zich aan de andere kant. De deur zat zo dicht als maar kon, hoewel hij niet op slot zat.

De deurklink zag er op het eerste gezicht uit als een goede oplossing voor het probleem. Maar omdat Jip de stapel boeken op zijn ene hand liet balanceren en met zijn andere hand het wasmiddel vasthield, was dat geen optie.

‘Leg die boeken dan even neer,’ zuchtte zijn irritante zus Liselotte.
Jip keek haar verontwaardigd aan.

‘Ik weiger een probleem als dit op zo’n laffe manier aan te pakken,’ zei hij heldhaftig.

‘Er moet een manier zijn om deze deur open te krijgen, terwijl ik mijn handen vol heb.’

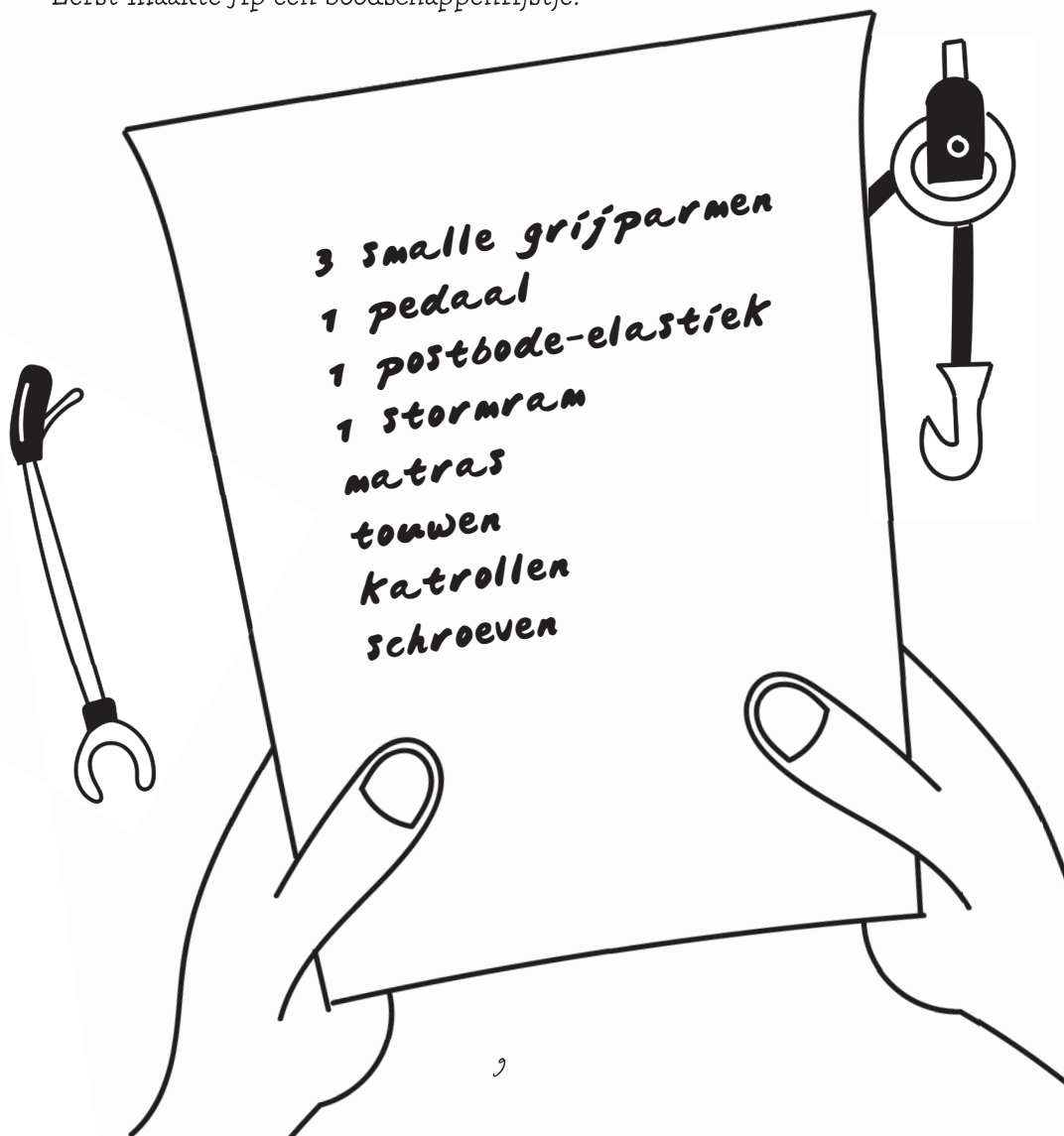

Hij staaarde naar de deur. Nam de maten op met zijn ogen, mompelde een paar ingewikkelde berekeningen en riep dingen als:

‘touw’, ‘pedaal’ en ‘postbode-elastiek’.

Toen klaarde zijn gezicht op. Hij had zojuist zijn eerste ingewikkelde oplossing voor een eenvoudig probleem bedacht. Hij hoefde het nu alleen nog maar te maken.

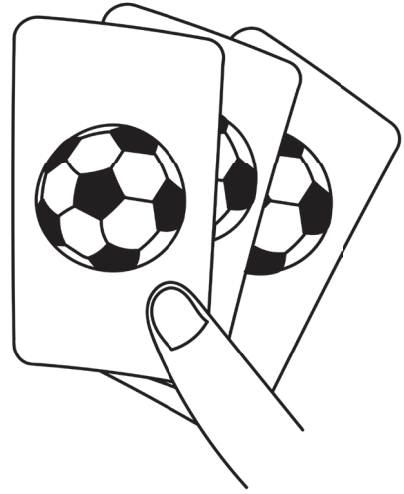
Eerst maakte Jip een boodschappenlijstje.

Daarna ging Jip naar de winkel en kocht hij alles wat hij nodig had. 'U boft,' zei de winkelbediende. 'Het elastiek is in de aanbieding. In plaats van 80 cent, hoeft u er maar 75 cent voor te betalen.' Jip knikte tevreden.

'Krijg ik er ook voetbalplaatjes bij?' wilde hij weten.

'Natuurlijk,' zei de winkelbediende, en hij gaf Jip maar liefst drie plaatjes. Jip propte de plaatjes in zijn broekzak, knoopte zijn aankopen op en aan zijn fiets en zichzelf vast en ging weer naar huis.

Eenmaal thuis ging hij direct aan de slag. Hij pakte het elastiek en schoot het tegen de neus van Liselotte aan.

'Au!' gilde zijn zus.

Jip haalde verontschuldigend zijn schouders op. 'Ik moet alles nu eenmaal testen,' legde hij uit. Hij bevestigde het elastiek aan de klink. Daarna waren de scharnieren aan de beurt. Jip boorde wat gaten, knoopte wat touwen aan grijparmen en deed wat ingewikkelde dingen met katrollen en het voetpedaal. 'Als je nu op het pedaal trapt, verwijder je de pinnen uit de scharnieren,' zei hij tegen Liselotte. 'Altijd al willen doen,' mompelde Liselotte.

Met veel moeite sleepte Jip een stormram naar de gang en tot slot legde hij een matras aan de andere kant van de kamer. Tevreden bekeek hij zijn net niet helemaal automatische deuropener.

‘Ziezo, nu kan ik eindelijk naar boven,’ zei hij tevreden. Hij pakte zijn boeken en de fles wasmiddel en liep op de deur af.

‘O nee. Een dichte deur! En ik heb mijn handen vol! Wat ben ik blij dat iemand zo slim is geweest een ingewikkelde oplossing te bedenken.’

Met zijn voet drukte hij op het pedaal. De scharnieren vlogen uit de deur, de deurklink schoot door het elastiek naar beneden en de stormram in de gang knalde met een harde dreun tegen de deur aan. Jip kon nog net op tijd aan de kant springen. De deur vloog door de kamer en kwam precies op het matras terecht.

‘Zo, dat is ook weer voor elkaar,’ zei Jip tevreden. ‘Als iemand me zoekt: ik ben op mijn kamer.’

De anti-opstaander

Het was iedere ochtend hetzelfde liedje. Terwijl Jip zich uitstekend vermaakte door diep te slapen, drong de schelle stem van zijn moeder tot zijn hersens door:

‘Johannes, Ignatius, Peterius, opstaan! Als je niet opschiet, kom je te laat op school.’

Jip schoot geschrokken overeind, stootte zijn hoofd tegen het schuine zolderdak en begon de ochtend met een bult op zijn hoofd en een slecht humeur.

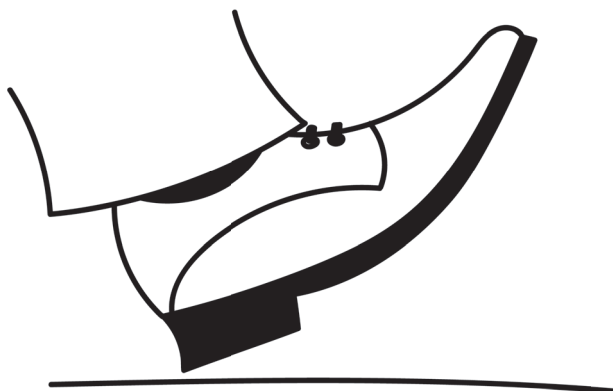
‘Waarom roep je me altijd?’ vroeg hij chagrijnig aan zijn moeder.
‘Waarom sta je niet gewoon op tijd op?’ kaatste zijn moeder terug.
Op een ochtend bemoeide Liselotte zich ermee. ‘Waarom vind je geen opstaander uit?’ vroeg ze met een mond vol brood met pindakaas.
‘Een opstaander? Je bedoelt iets wat ervoor zorgt dat ik niet meer zelf uit bed hoeft te komen?’ Jips vork bleef zweven halverwege zijn mond.
‘Dat ik daar zelf niet op gekomen ben.’
‘Eerst naar school,’ zei moeder streng.

Tijdens de rekenles ging Jip meteen aan de slag.
Eerst begon hij de maten van zijn slaapkamer op de vloer uit te tekenen.

‘Meester, Jip is weer eens van zijn plaats!’
‘Meester, Jip heeft mijn potlood afgepakt!’
‘Meester, Jip tekent op de vloer!’

‘Jip, laat die kast staan,’ zei meester.

Maar Jip hoorde het niet. Pas toen meester met zijn schoenmaat 49 boven op Jips vloertekening ging staan, keek hij op.

‘Gaaf het wel goed met je, meester?’ vroeg hij verschrikt. ‘Je ziet helemaal paars.’

‘Naar. De. Gang!’ kon zijn meester nog net uitbrengen.

Het drong tot Jip door dat hij het anders aan moest gaan pakken. Gelukkig had hij het geleende potlood uit gewoonte achter zijn oor gestopt en had meester zijn rekenboek en schrift nog achter hem aan gegoooid.

‘Laat ik eerst het probleem maar eens goed in kaart brengen,’ mompelde Jip.

Hij bladerde door zijn schrift tot hij een lege bladzijde had gevonden en schreef met grote letters:

De problemen van opstaan:

1. Mijn moeder → **ze krijst.**
2. Het dak → te laag waardoor ik mijn hoofd stoot.
3. Mijn bed → heerlijk warm. Daar wil je helemaal niet uit.
4. Mijn kamer → ijskoud. Daar wil je helemaal niet in.
5. De tijd → het is altijd te vroeg om op te staan.
6. Mijn kleding → slingert te veel rond en is lastig te vinden.

Toen Jip het lijstje nog eens doorkeek, zuchtte hij diep. ‘Eigenlijk wil ik de dag helemaal niet beginnen met opstaan,’ constateerde hij. ‘Wat ik eigenlijk uit moet vinden is een **anti-opstaander**’.

En dat is precies wat hij deed.